

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•อาทิตย์•ที่ 22 •กรกฎาคม• 2012 เวลา 17:35 น. • - ••;แก้ล่าสุด• &•;วัน•อาทิตย์•ที่ 29 •กรกฎาคม• 2012 เวลา 08:49 น. •

เพียงประโยคเดียวที่รับสั่งด้วยอารมณ์หญิงเท่านั้น มันมีผลให้ชีวิตของชายหนุ่มพระองค์หนึ่งต้องสิ้นชีวิตไปด้วยคมดาบของนายเพชรฆาต พร้อมกับสูญเสียโอรสของเจ้าผู้ครองนครหรือรัชทายาท และหญิงสาวแสนชื่อนางหนึ่งต้องสูญเสียยอดดวงใจของเธอไป สตรีผู้สูงศักดิ์ผู้มีน้ำพระทัยเยือกเย็นหญิงผู้นั้นจะเป็นใครไปไม่ได้นอกจาก “เจ้าทิพยเกสร” แห่งนครพิงค์เชียงใหม่เป็นพระราชธิดาพ่อเจ้าชีวิต “อ้าว” ซึ่งมีราชอำนาจดุจดั่งพญาคชราช จนเป็นที่เลื่อมใสสืบต่อมาว่า ถ้าคราใดพ่อเจ้าชีวิตทรงแผดพระสุรเสียง “อ้าว” ออกมาแล้ว บรรดาข้าราชการบริพารก็มีอันเป็นเหยื่อกาฬโกลดตัวสิ้นแท้ไปด้วยความเกรงกลัว ที่ใจอ่อนมากก็ถึงทรุดนุ่งลงอย่างสิ้นเรี่ยวแรงเอาทีเดียว ราชธิดาผู้ทรงพระนามว่า “เจ้าแม่ทิพยเกสร” ผู้นี้ได้อภิเษกสมรสกับบุรุษเชื้อพระวงศ์ ซึ่งทรงพระนามในสมัยขึ้นนั่งเมืองว่า “พ่อเจ้าชีวิตอิทธิวิชยานนท์” องค์เดียวกับที่ถวายพระราชธิดาแก่องค์พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวแผ่นดินสยาม และพระราชธิดาพระองค์นั้นได้รับพระราชทานตำแหน่งพระราชชายาเจ้าดารารัศมี

เหตุเกิดเพราะช่างฟังของเจ้าแม่ชื่อว่า “ฟังแม่คำปิว” ซึ่งเป็นช่างพระที่นั่งในยามว่างราชการมิได้เสด็จไหน ก็มีคนนำไปเลี้ยงไว้แถวทุ่งหญ้าบ้านอาณาเขตเมืองเชียงใหม่ ฟังแม่คำปิวเป็นช่างที่เกเร ชุกช่น และดุร้ายมาก แต่บางเวลาใจดี เป็นช่างเจ้าอารมณ์ไม่ผิดกับเจ้าของ วันหนึ่งขณะที่เดินเล่นแถวชายป่า เป็นขณะเดียวที่หญิงสาวชาวบ้านพากันออกมา “เก็บผักหักฟืน” ตามประสาชาวบ้าน ต่างก็ส่งเสียงหัวเราะต่อกระซิกและบ้างก็ตะโกนเรียกหากันเป็นที่สนุกสนาน พอเห็นช่างพระที่นั่งกำลังเหยาะอย่างผ่านมา ก็ส่งเสียงร้องทักทายเหมือนคนเคยรู้จัก ช่างแม่คำปิวชะรอยจะอารมณ์เสียมาจากที่ไหนสักแห่งนั้นก็เกิดรำคาญเสียงของผู้หญิงพวกนั้น มันไล่พวกหญิงสาวหาฟืนเตลิดไปคนละทิศละทางและมีคนหนึ่งล้มลงไปแล้วถูกช่างเหยียบตายอยู่ตรงนั้น ชาวบ้านพอได้ทราบข่าวก็พากันออกมาไล่ช่างเผื่อนั้น แม่คำปิวก็เลยเตลิดไปถึงหมู่บ้านหนองข้างคิน เข้าไปอาละวาดในหมู่บ้านด้วยกำลังอันมหาศาลของมัน ไม่ว่าจะเป็นครกมอง หลองข้าว เรียกสวนไร่มอกกระเทียม ช่างที่นั่งของพระแม่เจ้าเข้าไปย่ำยีไม่มีเหลือ คราที่นั้นหนุ่มราชบุตรของพ่อเมืองเจ้าเมืองลำพูน ทรงนามเจ้าน้อยพรหม เป็นเจ้ามิได้ถือพระองค์เหมือนเจ้าอื่น ๆ เจ้าชายได้เสด็จมา “แอ้วสาว” คือมาติดพันสาวชาวบ้านคนหนึ่ง ซึ่งความสวยความงามเป็นที่ต้องพระทัย นางนั้นมีชื่อว่า “บัวทอง” เป็นกุลสตรีเยาว์วัยน่ารักเป็นหนักหนา บัวทองมีชีวิตอยู่กับทุกทอผ้าตามแบบฉบับของกุลสตรีสมัยนั้น นอกจากทอผ้าก็ทำสวนทำนาและเลี้ยงสัตว์บ้าง เจ้าน้อยพรหมแฉะเวียนมาเยือนสาวบัวทองเป็นนิจิล วันที่ช่างฟังแม่คำปิวเข้ามาหลายยั้งชาวบ้านหนองข้างคินนั้น เจ้าชายก็อยู่ที่บ้านของแม่สาว “บัวทอง” พอได้ข่าวช่างเกเร เจ้าชายไม่รอช้าคว้าดาบได้ก็โดดออกจากบ้านคนรักตรงไปทางบ้านที่ช่างเกเรมุ่งอาละวาดเพียงความประสงค์เพื่อป้องกันความเสียหายให้แก่ชาวบ้านเท่านั้นเอง เจ้าชายได้ฟันแม่คำปิวด้วยดาบคู่มือจนมันวิ่งแจ้นหนีไปพันเซตบ้าน แต่—อนิจจา เจ้าชายหารู้ไม่ว่านั่นคือช่างของพระแม่เจ้าทิพยเกสร ตรวจจนกระทั่งขนาดคนเลี้ยงช่างของพรแม่เจ้าได้ไปพบช่างฟังแม่คำปิวล้มตายอยู่ มีรอยถูกฟันหะหวะเลือดไหลโถมเมื่อสืบถามได้ความว่าใครเป็นคนฟันแม่คำปิวแล้ว ขานตอบนั้นก็ตัวสั่นงกเงกเข้าเฝ้าพระแม่เจ้าที่คุ้มหลวงที่ประทับ ร้องไห้ร้องห่มเป็นการใหญ่ พลังกราบทูลว่าช่างพระที่นั่งที่ตนนำไปเลี้ยงนั้นถูกเจ้าน้อยพรหมฟันตาเสียแล้ว พอทราบถึงต้นสายปลายเหตุ พระแม่เจ้าก็กริ้วดุจไฟไหม้ป่าไม่มีวันเสียสละที่จะใคร่ครวญถึงความผิดความถูกเจ้าแม่ทิพยเกสรเรียกหาไพร่พลเข้ามาตระเตรียมเดินทางไปเมืองลำพูนในคืนนั้นแม้จะร่อยจ่นรุ่งสว่าง พระแม่เจ้าผู้มีอารมณ์อันร้อนประดุจไฟก็ไม่สามารถจะทนรออยู่ได้ เจ้าหลวงลำพูนตกพระทัยเป็นยิ่งนัก อะไกรังจู้ ๆ เจ้าทิพยเกสรเสด็จมากลางดึก ไม่ได้บอกล่วงหน้า รีบจัดการต้อนรับพร้อมกับสั่งให้พวกเจ้าในราชวงศ์มาเฝ้ากันพร้อมหน้า แต่เจ้าแม่ก็รับสั่งให้คนพวกนั้นถอยออกไปเพื่อจะมารับสั่งแต่ลำพังกับเจ้าหลวงโดยเฉพาะ “เจ้าทิพยเกสรมีธุระสำคัญอันใดก็เชิญตรัสออกมาเถิด ข้าพเจ้านี้ก็จักสนองรับบัญชาตามพระประสงค์ทุกประการ” เจ้าหลวงผู้มีศักดิ์และอำนาจด้อยกว่าทูลด้วยความคารวะอันสุจริต “มีขึ้นเงย พี่มาครั้งนี้ก็เพราะมีเหตุร้ายที่จะขอพึ่งเจ้าน้องอยู่อย่างหนึ่งไม่ทราบว่าจะเป็นผลสำเร็จหรือไม่อย่างไร” เจ้าทิพยเกสรรับสั่งอย่างมีขึ้นเงย เจ้าหลวงลำพูนมิได้ทรงทราบแม่แต่ถ้อยว่า “กิจธุระ” ของเจ้าพี่ที่ตนนับถือทั้งเกรงใจนั้น หมายถึงการสูญเสียอันยิ่งใหญ่ของพระองค์เอง รับน้อมรับอาสาขอปฏิบัติภารกิจที่เทวีแห่งนครพิงค์จะทรงขอร้องทุกประการ “พื่อนดีที่เจ้าน้องรับปากเช่นนี้ มิเสียแรงที่เราเป็นบ้านพี่บ้านน้องกันมา” เจ้าแม่รับสั่งจะเน้นถึงความสัมพันธ์และอำนาจอันเหนือกว่าตน “แต่จะจริงหรือที่ว่าเจ้าน้องจะรับเป็นธุระให้พี่ให้ครั้งนี้?” ถามอย่างจะเอาคำมั่นสัญญา “ไวใจเถิดเจ้าพี่หญิง ข้าพเจ้าขออาพระธาตุหลวงลำพูนอันอันสิทธิ์เป็นสักขีพยานว่าจะขอรับใช้เจ้าพี่หญิงได้ทุกอย่างเว้นแต่ดาวเดือนบนฟ้าเท่านั้น

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•อาทิตย์•ที่ 22 •กรกฎาคม• 2012 เวลา 17:35 น.• - •น•ใกล้•สุด• •วัน•อาทิตย์•ที่ 29 •กรกฎาคม• 2012 เวลา 08:49 น.•

ที่จะเจ็บแสบกว่ามีได้” เจ้าแม่สรวลด้วยความชอบพระทัย

มิได้นึกเวทนาแม้แต่น้อยกับอาการที่พ่อผู้ไม่รู้อะไรเกี่ยวกับเรื่องที่มีผู้มาทวงเอาชีวิตของลูกชายตนไปเช่นชีวิตสัตว์

เมื่อเสียขวัญเอาคำสัตย์จากผู้อย่างน่ากลัวงานเป็นที่พอใจแล้ว พระธิดาของพ่อเจ้าชีวิตอ้าวก็มีรับสั่งว่า “ดีแล้วน้องที่รักของพี่

ที่จะถือเอาคำพูดของเจ้าน้องเป็นสัญญาว่าที่ไม่อาจลบล้างเสียได้ อันกิจธุระของพี่ต้องมารบกวนน้องในเวลาค่าคืนดึกดั้นดั้นดั่งนี้ ก็ด้วยเหตุว่ามีคนในเมืองลำพูนนี้

มันบังอาจฆ่าช่างพระที่นั่งของพี่หรือยัง พี่ต้องการหัวของเจ้าคนที่ฆ่าช่างแม่คำบิวของพี่นางเจ้าน้อง” ลิ่นเสียงของจอมมารินครพิงค์

เจ้าผู้ครองนครลำพูนก็ทรงพระสรวลว่า ออเท่านั้นเองหรือธุระของพี่เป็นไรกับชีวิตของมนุษย์ชาวลำพูนสักคนหนึ่งจะมีได้

ในเมื่อจะเป็นแนวทางรักษาน้ำใจไมตรีของเจ้าไมทียะเกรงผู้ทรงอำนาจ “เป็นไรกับธุระเพียงแค่นี้เจ้าพี่หญิง

ขอให้บอกมาเถิดว่ามันผู้นั้นที่บังอาจฆ่าช่างที่นั่งของเจ้าพี่นั้น มันมีชื่อว่าอะไร เป็นคนไหนนะ เจ้าพี่” ครั้นเห็นจอมเทวีแห่งนครพิงค์ยั้งอ้าอึ้ง

เจ้าผู้ครองนครลำพูนก็ยิ่งรุกเร้าจะเอาคำตอบ “มันเป็นใครนะเจ้าพี่ ขอให้บอกมาเถิด ข้าพเจ้าจักตัดหัวนางตัวถวายเดี๋ยวนี้แหละ” พระแม่เจ้าทรงสรวลเสียงสูง

เหลือพระเนตรคมกริบไปทางเจ้าหลวงลำพูนเหมือนจะหยั่งความรู้สึก “พี่ชอบใจเจ้าน้องมาก

แต่ยังกริ่งเกรงอยู่แต่ว่าเรื่องนี้อาจจะกระทบกระเทือนถึงความสัมพันธ์ระหว่างบ้านพี่เมืองน้องของเรา

ขอแต่เพียง--ให้เจ้าน้องเลื่อนรเวลาไปสักสามวันถึงค่อยตัดศีรษะส่งไปให้พี่ก็ได้” จอมมารินครพิงค์

เผยอโอษฐ์ยิ้มอย่างพองพระทัยขยับกายเข้าใกล้จอมคนเมืองลำพูน พลายยกหัตถ์ขึ้นจับพระกรเจ้าชีวิตหรือภูโยชไว้แน่น

ตรัสด้วยพระสุรเสียงอันหนักแน่นชัดเจนว่า “เจ้าน้องของพี่ พี่นะ--ไอ้คนที่บังอาจฟันช่างแม่คำบิวของพี่นั้นหาใช่คนอื่น

มันคือ--ไอ้เจ้าน้อยพรหมลูกชายคนดีของเจ้าหลวงลำพูนนั้นแหละ อีกสามวันต่อจากนี้ พี่จะรอรับหัวของเจ้าน้อยพรหม--”

เพียงประโยคเดียวของพระแม่เจ้าแห่งราชสำนักนครพิงค์เจ้าเมืองลำพูนก็ทศพระทัยแทบสิ้นสติ กระแสเสียงอันชัดเจนหนักแน่นนั้นบอกว่า

“--ไอ้เจ้าน้อยพรหมลูกชายคนดีของเจ้าหลวงลำพูนนั้นแหละอีกสามวันต่อจากนี้ พี่ขอรับหัวของมัน ในฐานะที่พี่ช่างที่นั่ง” เป็นกษัตริย์ตรีแล้วไม่คืนคำ

เจ้าหลวงเมืองลำพูนก็เตี๋ยตอบรับเสียงเอื่อยอ่อยว่า “อย่างนั้นหรือหรือเจ้าพี่ คนที่พี่ช่างที่นั่งกลายเป็นไอ้พรหมลูกข้าพเจ้าเองหรือ”

ครั้นจอมมารีเสด็จกลับคืนเมืองเชียงใหม่แล้ว ทางเมืองลำพูนก็วุ่นวายด้วยข่าวร้าย

คือเจ้าชายน้อยพรหมผู้เป็นที่รักของพวกเขามาต้องถูกประหารชีวิตจาประกาศิตของพระแม่เจ้าเมืองเชียงใหม่ ในมุมต่าง ๆ ของคุ้มหลวงลำพูน

มีเสียงกระซิบกระซาบกันด้วยเรื่องนี้ “เราจะไม่ยอมให้เจ้าน้อยของเราถูกประหารโดยเด็ดขาด” บางคนกล่าวเช่นนี้ “มีอย่างไหน

ช่างมันเถรทีวระรานเรือกสวนของชาวบ้านนี้ ข้าเสียก็ดีแล้วยังจะมาโทษเอาอีก เจ้าน้อยก็ไม่ใช่ใครที่โหดหลานชายของเจ้าแม่เองแท้ ๆ” “เราจะต้องคิดหาทาง

มิให้เจ้าน้อยพรหมของเราถูกตัดคอทำไมทหารของเราที่มีอยู่ไม่น้อย จะต่อรบกับพวกเชียงใหม่มิได้หรือ

ผิคนักก็ตายกันไปข้างหนึ่งพวกเราที่ขี้อยมตายเพื่อเจ้าน้อยได้ทั้งนั้น” “หรือจะไปเอาตัวนักโทษในคุกมาตัดหัวส่งไปแทน” อีกคนหนึ่งออกความเห็น “ดีไหมพรรคพวก

นักโทษของเราที่ตั้งเยอะแยะเลือกเอาที่มันหน้าตาคล้ายกับนายของเรา” แต่เสียงกระซิบกระซาบที่ค่อย ๆ ดังขึ้นเป็นลำดับ

จนเป็นเสียงพูดกันอย่างธรรมดาต้องเงียบลงทันใด เมื่อมีเงาคนวูบเข้ามาในห้องนั้น เขาคือเจ้าน้อยพรหมผู้ซึ่งพระแม่เจ้านครพิงค์ปรารถนาศีรษะนั้นเอง

เสด็จมาพร้อมกับเจ้าน้องชายชื่ออินตะ (ตรงกับคำว่า “อินทร หรือ อินทรา”) กำลังหนุ่มฉกรรจ์ด้วยกันทั้งคู่

ทุกคนซึ่งเป็นข้าราชการที่จงรักต่อเจ้าหลวงและเจ้าชายต่างก็หลีกเลี่ยงให้ และบ้างก็ลุกจากที่นั่งเพื่อละทิ้งให้เจ้าชายทั้งสอง “พี่น้องที่รักของข้า”

เจ้าชายรับสั่งด้วยความรู้สึกเต็มตื่น “ได้เห็นความจงรักภักดีของทุกคนแล้ว ขอขอบใจมาก แต่การที่เบียดนักโทษในคุก มาตัดหัวแทนข้ามันให้อับยังเสียเถิด

จะเป็นบาปเป็นกรรมของตัวข้าเสียเปล่า ๆ” “ถ้าเป็นเช่นนั้นเราจะทำประการใดกันเล่า พวกข้าพเจ้าไม่มีผู้ใดจะยอมให้พวกเจ้าเชียงใหม่มาแต่ต้องเจ้าน้อยได้

เราจะต้องต่อสู้กับพวกนั้น ทหารของลำพูนทุกคนยินดีสืบทอดถวายเพื่อความปลอดภัยของเจ้าน้อย” “ขอบใจแล้ว พี่น้องของข้า

แต่มันช่วยไม่ได้ในเมื่อเรื่องนี้ข้าเป็นคนที่คิดจริง ข้าได้ประหารช่างที่นั่งของจอมเทวีนครพิงค์ตามกฎหมายของบ้านเมืองก็มีโทษถึงประหาร”

“แต่เจ้าน้อยทำเพื่อป้องกันอันตรายแก่ชาวบ้าน ถ้าไม่มีเจ้าน้อยช่างร้ายเชื่อนั้นอาจจะเหยียบชาวบ้านตายอีกหลายคน”

อีกเสียงหนึ่งดังขึ้นด้วยความเคียดแค้นแทนเจ้านายของตน “เอาอย่างนี้ดีกว่าเจ้าพี่” เจ้าอินตะผู้เป็นราชอนุชาดำเนินเข้ามาใกล้

เงยหน้าขึ้นประสานตาเจ้าพี่อย่างแน่วแน่ “ข้าพเจ้านี้แหละจะขอตายแทนเจ้าพี่ ให้เขามาตัดหัวอินตะนี้แทนเจ้าน้อยพรหมเถิด”

เจ้าชายผู้เคราะห์ร้ายสวมกอดอนุชาด้วยความซาบซึ้งพระทัยน้ำพระเนตรไหลเอ่อออกมาคลอ เพราะตื่นตื่นในอก “เจ้าน้องของพี่เอ๋ย

เพียงเท่านี้ก็เห็นแล้วว่าเจ้าสูงนัก แต่พี่จะยอมให้น้องเสียชีวิตเพราะพี่ไม่ได้หรือ เจ้าอินตะน้องพี่อีกไม่ช้าก็จะไปครองเมืองเชียงแสนแทนตัวพี่

เพราะเจ้าเหนือหัวเมืองใต้ท่านมีพระราชประสงค์ให้เจ้าพ่อจัดส่งลูกชายไปครองเมืองเชียงแสน ถัดจากพี่ก็มีเจ้าน้องอินตะนี้แล้ว ขอจงตั้งหน้าปฏิบัติราชกิจด้วยดีเถิด”

ลิ่นเสียงน้ำตาถูกผู้ชายที่ห้อมล้อมเจ้าชายอยู่ก็ไหลริน น้ำพระทัยของเจ้านายเช่นนี้จะหาที่ไหนได้ ผิดก็ยอมรับผิด ไม่ยอมหลีกเลี่ยง

ไม่ยอมให้ใครเข้าไปปรับโทษแทนสักคนเดียว “เจ้าพ่อของเราได้รับรองเป็นคำมั่นกับเจ้าพี่ที่ทศเกรงแล้วว่า ต้องตัดหัวคนร้ายที่ฆ่าช่างที่นั่งส่งไปให้ในสามวัน

ถ้าพี่ขัดขืนก็เท่ากับได้ทำลายวาจาสัตย์ของเจ้าพ่อ คนเราเกิดมาตายหนเดียวน้องเอ๋ย อย่าคิดรบกันเพื่อรักษาชีวิตของพี่เลย จะเสียไพร่พลทหารโดยใช้เหตุ เชียงใหม่

ลำพูนก็ใช้ใครที่โหด พี่น้องกันทั้งนั้น” ด้วยประการฉะนี้ แผนที่จะช่วยชีวิตเจ้าน้อยพรหมด้วยวิธีต่าง ๆ ก็เป็นอันต้องล้มเลิกไป

ห้ามปรามและชี้แจงแสดงเหตุผลให้น้องชายและข้าพเจ้าผู้รักให้เป็นทีเข้าใจแล้วเจ้าชายผู้มีน้ำพระทัยเด็ดเดี่ยวหาผู้เสมอเหมือนมิได้

ก็เสด็จไปยังบ้านสาวรักนามบัวทอง ณ บ้านหนองข้างคิน เพื่อส่งลาด้วยความอาลัย ไม่ต้องสงสัย

บรรยากาศบนเรือนยาวนารีผู้มีนามว่าบัวทองเต็มไปด้วยความเศร้าสุดแสนเศร้า เธอรู้ให้ด้วยความสลดสังเวชปานใจจะขาด

ปากก็พร่ำรำพันด้วยความอาลัยรักอันแสนสุดจะบรรยายเจ้าชายก็ไปลอบโยนให้เรือคายัก โศก เช็ดน้ำตาให้เรือด้วยชายผ้าที่ห่มคลุมตัวมาจากคุ้มหลวง

•เขียนโดย Administrator•

•วัน•อาทิตย์•ที่ 22 •กรกฎาคม• 2012 เวลา 17:35 น. • - •เวลาสุดท้าย• •วัน•อาทิตย์•ที่ 29 •กรกฎาคม• 2012 เวลา 08:49 น. •

แต่แม่น้ำตานางจะไหลลงพราก ๆ เจ้าชายผู้เป็นเชื้อชาติขัตติยะก็มีน้ำพระทัยตั้งมั่นไม่หวั่นไหว ไม่คิดจะหนีแม้ว่าโอกาสที่จะหนีนั้นมีอยู่ทุกประตู “บัวทองเอ๋ย ให้เจ้าคิดเสียว่าชาตินี้ว่าสนาเราสร้างกันมาแค่นี้ก็แล้วกันชาติหน้าที่ขอเกิดมาพบและรักบัวทองอีก แต่ขอย้ำให้ต้องพรากจากกันไปเหมือนชาตินี้ บังทองแม่จงดุจด่าทำบุญตักบาตรอุทิศส่วนกุศลไปให้พี่ ฦ ประภพโพ้น ขอให้เราเกิดมาพบกันอีกนะบัวทองน้องพี่”

ม่มีคำสนองตอบจากครุณาน้อยผู้กำหัวใจเจ้าชายหนุ่มไว้ เธอได้แต่ร้องรำตอกขกตัวเพราะความเคียดแค้นที่จะต้องเสียชายผู้เป็นยอดดวงใจ

“ทำไมเจ้าพี่ไม่หลบหนีไปให้พ้นจากอาชญาแม่เจ้าทิพย์เกษร” เธอพ้ออย่างเด็ก ๆ หยาดน้ำตาที่ไหลรินตามร่องแก้มถูกแสงไฟส่องต้องเป็นประกายคล้ายเพชรร่วง เจ้าน้อยพรหมต้องอธิบายให้นางฟังถึงความจำเป็นต่าง ๆ เป็นเวลานานแต่แม่กระนั้นจะทำให้เยาวนารีแห่งบ้านหนองข้างคีนเข้าใจก็หาไม่ เธอกันแต่พิลาปให้ไม่ฟังจนกระทั่งเวลาที่เจ้าชายต้องเสด็จกลับ ครุณีน้อยผู้บริสุทธิ์ได้ยื่นพวงมาลัยดอกมะลิหอมกรุ่นให้เจ้าชาย “เอาไว้ชมต่างหน้าบัวทองเถิดเจ้าพี่” เธอกล่าวด้วยน้ำเสียงสะอื้น พลันเจ้าชายถอดธรรมรงค์วางมาจากนิ้วพระหัตถ์สวมใส่แก่สาวบัวทอง ไว้เป็นที่ระลึกถึงคนรักผู้อำภักก่อนจาก

ประกาศิตของพระแม่เจ้าคือกฎหมาย แม้มีใครวิงวอนทูลขอให้ใช้ชีวิตเจ้าน้อยพรหมอย่างไรก็ตาม เจ้าแม่ทิพย์เกษรก็กาคืนคำที่ตรัสออกไปแล้วไม่ ก่อนประหารไม่กี่นาที พระแม่เจ้าได้ไปขอขมาเจ้าหลานชายถึงตะแลงแกงซึ่งตั้งขึ้น ณ ตำบลที่เรียกว่า “ทุ่งหัวคน” พระนางทรงอ้างถึงบทกฎหมายพระธรรมศาสตร์ ซึ่งใครจะละเมิดมิได้ อ้างถึง “สัจจวาจา” ซึ่งเข้าทำนอง “เป็นกระษัตริย์ตรัสแล้วไม่คืนคำ” ครั้นแล้วในที่สุด

เจ้าชายคนดีแห่งนครลำพูนก็ถูกตัดศีรษะสิ้นชีพิตักษัยเนื่องด้วยลืนของสตรีเจ้าอรมนซึ่งบังเอิญเกิดเป็นเจ้าแต่เพลานั้น ก่อนที่เพชฌฆาตจะลงดาบ เจ้าชายหนุ่มยังได้เรียกคนสนิทให้เข้ามาใกล้เพื่อฝากพวงมะลิแห่งให้น้ำไปคืนแก่บัวทองสาวคนรัก แล้วก็ดำเนินเข้าหาความตายแต่โดยดี สงสารแต่สาวชื่อบัวทอง เธอต้องรำปริเวทนาการอีกครั้งหนึ่ง เมื่อได้พวงมะลิแห่งที่ฝากคืนจากเจ้าชายสุดที่รัก เธอลี้กลือเสือกตัวเหมือนใจจะขาด

ไม่ปรารถนาแม้แต่วาปลาอาหารและในที่สุดหลังจากวันสิ้นชีวิตเจ้าชายไปได้หนึ่งคืน ก็มีคนพบสาวบัวทอง ครุณีนุ้ถือความรักเป็นศาสนา ผูกคอตายติดกับกิ่งไม้เธอแต่งตัวสวย มือสวมแหวนและถือดอกมะลิแห่งไว้พวงหนึ่ง นั่นคือพวงมะลิแห่งที่ฝากคืนมาจากเจ้าชายพรหมผู้เสียชีวิต

เพราะประกาศิตพระแม่เจ้า

